

II
HQN™

*Hoiduge skandaalsete
naiste eest...*

NICOLA CORNICK

Skandaalisabin

Triloogia „Kõrgseltskonna skandaalsed naised“

1. raamat

Nicola Cornick
WHISPER OF SCANDAL
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar

© 2010 by Nicola Cornick

© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E04221011
ISBN 978-9949-25-028-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

1. peatükk

Definitsioon: õlglesk on naine, kelle abikaasa tuleb tagasi pärast piiratud eemalolekuaega, tavaliselt pärast mingit reisi. „Õlg” viitab madratsile, mida tavaliselt õlgedega täideti. Lesk on jäetud üksi õlgedele/madratsile. See võib väljendada ka mõtet, et hüljatud armastaja on jäetud kolletama. Terminit kasutatakse pahatahtlikkuse varjundiga, sest see on ahvatlevalt läbipaistmatu märkus.

London – mai 1811

Ta jäi hiljaks. Kaheksateist kuud hiljaks.

Alex Grant peatus Londonis Crescent Streetil leedi Joanna Ware'i linnamaja trepil. Kui ta oli oodanud näha ükskõik milliseid leina märke, siis pidi ta kibedalt pettuma. Aknaid ei katnud mustad eesriided ja suur hõbekoputi uktsel näitas, et külastajad on teretulnud. Näis, et leedi Joanna oli oma leinarõivad minema visanud vaevalt aasta pärast seda, kui kuuldus abikaasa surmast pidi olema temani jõudnud.

Alex tõstis hõbekoputi ning eesuks avanes sujuvalt ja vaikselt. Ülemteener, süngelt mustas, seisis ukseavas. Praegune visiit leidis aset tublisti enne vastuvõetavat külastusaega. Ülemteenril õnnestus pelga kulmukergitusega seda informatsiooni – ja oma laitust – edasi anda.

„Tere hommikust, milord. Kuidas ma saan teid aidata?”

Milord. See mees ei tundnud teda, kuid ometi oli tal õnnestunud üsna täpselt tema sotsiaalne seisund paika panna. See oli muljetavaldav. Täpselt see, mida Alex oleks nii silmapaistva ja kuulsa seltskonnadaami kui leedi Joanna Ware'i ülemteenrilt oodanud. Tervitamine oli ka vähem kui tervitav, hoiatades teda võibolla, et leedi Joanna ei ole kättesaadav mingile endisele lihtrahvaliikmele, kes otsib tema seltskonda.

„Tahaksin näha leedi Joannat, kui te nii lahke olete,” ütles Alex.

See polnud päris rangelt võttes tõsi. Tal oli väga vähe soovi leedi Joannat näha; üksnes range kohusetunne, kohustus, mida ta võlgnes oma surnud kolleegile, oli ajendanud teda tulema lesele oma austust avaldama. Ja see leina puudumise nägemine, kus polnud isegi pelka tunnistust, et naine oli kaotanud nii silmapaistva ja lugupeetud abikaasa kui David Ware, oli ajanud Alexi harja punaseks ja tema soov uuendada oma tutvust leedi Joannaga kahanes veelgi väiksemaks.

Ülemteener, liiga hästi treenitud, et jätta ta trepile seisma nagu mõne rändkaupmehe, oli tagasi astunud, lubades talle sissepääsu halli, kuigi tema näoilme näitas ikka veel võrdlemisi suurt kahtlust. Mustast ja valgest marmorist ruudulise mustriga põrand sirutus elegant-selt kuni keerdtrepini. Kaks livrees teenrit, identsed kaksikud, nagu Alex täheldas, üle kuue jala pikad, seisid kui kujud kahel pool ust. Ning kaugemast ruumist kandus nendeni kõrgendatud naisehää, mis selle aristokraatliku elegantsi stseeni täielikult rikkus.

„Nõbu John! Ole hea, tõuse püsti ja lõpeta mu vaevamine nende naeruväärsete abieluettepanekutega! Lisaks minu tüütamisele varjad sa mu uut vaipa. Otsin selle imetlemiseks, mitte selleks, et pealetikkuvad kosilased seal põlvitaksid.”

„Leedi Joanna on hõivatud,” informeeris ülemteener Alexit.

„Otse vastupidi,” väitis Alex. „Ta teatas just praegu, et ei ole.” Ta astus pikkade sammudega läbi halli ja paiskas ukse lahti, ignoreerides ülemteenri hämmeldunud õhuahmimist ja nautides jahnunud ilmet ühesuguste teenrite puiselt kenadel nägudel.

Ruum, kuhu ta sisenes, oli raamatukogu, päikesevalgusest särav ning täidetud sidruni ja valge värvi lõhnast. Kaminas põles tuli, kuigi maihommik oli soe. Tule ees vaibal lamas väike hall kahune koer, sinine pael karvatutis kenasti lehvi seotud. Koerake, omal moel niisama nägus, nagu olid omal moel nägusad livrees teenrid, tõstis pea ja kinnitas Alexile uuriva pruuni pilgu. Õhus polnud liiliate ega mesilasvaha lõhna. Ruum tundus soe ja tervitav. Alex, kel polnud üle seitsme aasta kindlat kodu olnud ja kes polnud kunagi tundnud vajadust selle järele ega polnud seda kunagi tahtnud, jäi järsult seisma. Lõdvestuda sellises ruumis, võtta neilt riiulitelt raamat, valada karahvinist klaas brändit ja vajuda sügavasse tugitooli kamina ees näis järsku suurima kiusatusena.

Kuid võib-olla mitte...

Suurim kiusatus peab kindlasti olema naine, kes seisis raamatukogu kõrgete akende ees, päikesevalgus kudumas lopsakatesse kastanpruunidesse juustesse kulla ja vase sädemeid. Naise nägu oli ovaalne. Kannikesesinised silmad olid laia vahega, paiknedes väikese sirge nina ja magusa suu kohal, mis oli nii täidlane, et mõjus peaaegu sündsusetult sensuaalsena. Ta polnud mis tahes viisil tavapäraselt ilus: liiga pikk, liiga sale, liiga nurgeline ja nägu liiga rabav, kuid see ei lugenud põrmugi. Kirsipunases hommiku-

kleidis, samasugune pael juustes, oli ta pimestav. Ei mingeid lese-rõivaid, isegi mitte poolleina lavendlisinist, mis oleks elu ja vibreerivuse temast välja nõrutanud.

Alexil oli vähe aega teha rohkemat, kui lihtsalt märgata, kui veetlev oli leedi Joanna Ware, ning registreerida see veetlus väga sügaval maskuliinsel ja primitiivsel tasandil, enne kui naine oli teda märganud ja läbi toa tema kõrvale lennanud.

„Kallis! Kus sa oled olnud? Olen sind tunde oodanud!” Ta viskus Alexi käte vahele. „Oli liiklus Piccadillyl *õudsel* kohutav?”

Naise keha Alexi käte vahel tundus soe ja järeleandlik, otsekui oleks ta tema jaoks loodud. Alexist väreles läbi sügava äratundmise šokk. Joanna lõhnas suvelillede järele. Põgusaks hetkeks oli naise nägu üles tema poole pööratud, kannikesesinised silmad pärani ja kõigist tunnetest sisaldamas kindlasti hirmu, aga ka mingit sõnatut palvet. Siis oli ta pannud ühe käe Alexi kuklale, tõmmanud ta suu alla ja suudelnud teda, otsekui mõtleks ta seda tõesti, *tõepoolest* tõsiselt.

See oli hämmastavalt, silmapilkselt erutav. Alexi kogu keha reageeris Joanna huulte võimatule võrgutusele, nii jahedale, nii pehmele, nii ahvatlevale. Ta mõtles hiljem küpses kaalutluses, et leedi Joanna Ware'i suudlemine oli arvatavasti sütitav viis lõpeta-da kaks aastat kestnud tsölibaat, kuid sel hetkel ei mõelnud ta millestki muust kui naise keha survest enda vastas ja absoluutsest vajadusest ta oma voodisse viia – või tema voodisse, kuna see oli eeldatavasti lähemal.

Läbi Alexi keha voogas kuumus ja skandaalne iha, patuselt tugev. Kuid leedi Joanna astus juba sammu tagasi ja vabastas enda, jättes talle üksnes lubaduse taevast ja ebamugava erutuse. Naise huuled olid sekundiks tema suule liibunud ja ta oleks peaaegu valjusti oianud. Joanna kannikesesinistes silmades välgatas valla-tusesäde, kui ta heitis põgusa pilgu alla tema pükstele.

„Kallis, sul on *tõesti* hea meel mind näha!”

Naine nimetas teda kalliks, sest tal polnud aimugi, kes ta on, mõistis Alex, leides strateegilise pelgupaiga raamatuid täis kuhjatud roosipuust kirjutuslaua taga, et oma keha liiga ilmselt ebamugavust peita. Ta naeratas Joannale, heites talle väljakutse tagasi. Kui naine võib olla pöörane, võib ta samaga vastata. Joanna pälvis seda, sest ta oli Alexit ära kasutanud, kui tal polnud tema isikust õrna aimugi ja veelgi vähem oli ta sellest hoolinud.

„Millisel mehel ei oleks, mu arm?” ütles ta. „Kindlasti on mu kannatamatus täiesti andestatav. Sellest ajast, kui ma su voodist lahkusin, näib olevat möödunud pigem päevi kui tunde...” Ta ignoreeris naise kuuluvat ahhetust ja pöördus teise isiku poole ruumis: üsna punase jumega keskealine mees, kes oli neid jälginud, silmad pungis ja suu tervelt kaks tolli lahti vajunud.

„Vabandust, ma ei saanud teie nimest aru, härra,” venitas Alex, „kuid kardan, et olete oma armastusavaldustega hiljaks jäänud. Leedi Joanna ja mina...” Ta jättis lause vihjavalt õhku rippuma.

„Kallis!” Joanna hääles oli nüüd etteheide, kuid selle all märkas Alex rohkem kui pisikest vihasädet. „Sa ei ole mingi džentelmen, kui teed meie suhte avalikuks.”

Alex läks tema kõrvale, võttis ta käe, keeras selle ülespidi ja surus peopessa suudluse. „Anna andeks,” pomises ta, „kuid mõtlesin, et sa olid selle äärmiselt rõõmustava suudlusega juba demonstreerinud, kui lähedased me oleme.” Naise nahk tundus nauditavalt pehme vastu ta huuli. Alexis liigatas nälg, oma nõudmises halastamatu. Ta polnud oma armulugudes kunagi valimatu olnud. Pärast oma naise surma polnud tal naiskaaslastest puudust, kuid need olid meeldivad lihtsad korraldused, mis ei nõudnud absoluutselt mingit emotsionaalset seotust. See naine, David Ware'i vähem-kui-leinav lesk, ei saanud siiski olla üks tema

armukestest. Naine oli tema parima sõbra lesk ja Ware oli teda hoiatanud naist mitte usaldama. Isegi kui Alex tunnistas kõiki põhjusi, miks ta peaks Joanna Ware'i oma käeulatusest kaugel eemal hoidma, tegi ta keha väga selgeks, et naine ei tarvitse talle küll väga meeldida, kuid ta tahab teda. Ta tahtis teda pööraselt.

Kui ebamugav. Kui võimatu.

Näis, et ta meeldis leedi Joannale isegi vähem kui naine temale, sest Joanna napsas oma käe lahti. Värvivarjund puudutas ta põsesarnu ja silmadesse tekkis terasene helk.

„Ma ei ole kindel, et ma sulle andestan.“ Naise toonis oli hoiatus. „Olen su peale erakordselt vihane, *kallis*.“ Viimane sõna sisistati hammaste vahelt.

„Ma ei kahtlegi, et oled, *kallis*,“ andis Alex leebelt vastu.

Mässitud iha ja vaenulikkuse intensiivsesse segusse, oli Alex peaaegu unustanud mehe, kes tegi nüüd jäiga kummarduse. „Paisatab, et ma olen väga *de trop*. Madam.“ Ta põrnitses Joanna poole, noogutas kangelt Alexile ja marssis välja, lüües raamatukogu ukse enda järel kinni.

Järgnes vaikus, kus polnud kuulda muud kui roosipuust laual paigalt nihutatud raamatu lehtede võbelemist ning tule sisinat ja praksumist kaminas. Siis pöördus Joanna tema poole ja taas tundis Alex näol naise uurivat pilku. Alexi silmad tõmbusid mõtlikult kissi, kui naine teda üles-alla mõötis ja hindas, käed puusas, pea küljele kallutatud, kogu teesklus heameelest tema seltsi üle nüüd kadunud, kui nad kahekesi olid jäänud. Nende vahel virvendas nii tugev viha ja teadlikkus, et see oli peaaegu kombatav. Siis küsis Joanna:

„Kes põrgut te olete?“

* * *